

KARALAMA DEFTERİ

Gözünde siyah gözlüğü, elinde katlanabilir bastonu, eski ama temiz ceketi içine giydiği mavi gömleğinin cebinden çıkardığı bir kalemlle elinde tuttuğu bir deftere bir şeyler karalıyor bir yandan da gökyüzüne bakıyordu. Bu sırada yanında birisinin durduğunu hissetti. Karşısında durup O'na bakarak;

__Çık çık dilencilerde de moda oldu bu, her kez kör, hem bu yazı bile yazıyor dedi gülerek.

Öteki hiç sesini çıkarmadan işine devam ediyordu, elinde büyükçe deftere bir şeyler yazarken başı gökyüzündeki kuştaydı. Önündeki adamın ses tonundan onun yirmili yaşlarda olduğunu anlayabiliyordu. Genç biraz daha söylenip elini cebine sokup bir şeyler çıkartıp diğerinin önüne attı. Metalin sesi tüm sokağı yararcasına tınladı kulaklarında, başının yönünü değiştiren adam paranın son tınladığı yere çevirdi. Siyah gözlüklerinin camında parlayan para ve delikanlının giderken çıkardığı ayakkabılarının sesi onu düşüncelerinden ve yaptığı işten alıkoyduğu için kızmıştı biraz.

__Delikanlı parayı düşürdün diyerek gencin dizlerine bastonuyla arkadan vurdu.

Ne olduğunu anlayamayan genç sinirle arkasını dönerek ötekine baktı;

__Neden vurdun bana şimdi, yoksa para mı az geldi?

__Hayır delikanlı parayı düşürdün diyen adam başını yine az önceki baktığı yere çevirmişti.

__Ben onu sana verdim.

__Nedenmiş o?

__Nasıl neden, sen dilenci değil misin?

__Ne yani burada oturan her insana para mı atarsın yada atarlar?

__Hayır ben şey, gözlükleri... dedi öteki şaşırıp devamını getiremeden utanırcasına yere baktı.

__Demek gözlerim seni ya da yok gözlüklerim seni neler düşünmeye itmiş öyle, burada oturan her kör dilenci mi olmalı? diyen adam bu sırada önüne gelen genci eliyle yavaşça kenara iterek;

__Kusura bakma önümde duruyorsun da diyerek başının üzerinde uçan kuşu gösterdi eliyle. Delikanlı başını önce yukarıya ardından da adama çevirdi. Ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Yavaşça kenara çekilen genç bir adama bir de gökyüzüne bakıyordu.

__Yanınıza oturabilir miyim? Diyen gencin ses tonu değişmişti.

__Tabi neden olmasın dedi öteki gülümseyerek. Genç soran gözlerle yanına otururken diğeri onunla hiç ilgilenmiyor ve elini kaldırmadan karalamaya devam ediyordu. Bir müddet süren sessizliğin ardından adam bozdu sessizliği;

__Adım Sinan senin ki ney delikanlı?

__Kenan ağabey dedi öteki diğerinin ne yaptığını merak ederek başını kaldırıp gökyüzüne bakmaya çalışırken.

__Acele etmene gerek yok birazdan bitecek zaten o zaman gösteririm diyerek başını yana çevirdi. Kenan onun bunu söylemesine şaşırarak içinden kör değil sanırım dedi. Bu sırada Sinan gülümseyerek;

__Kör olmadığımı mı düşünüyorsun? Diye sordu.

Ne diyeceğini bilemeyen Kenan hiç bir şey diyemeden öylece bakakaldı. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama beceremeyerek sadece kekeledi.

__Çok garip geliyor değil mi, göremeyen ama bir şeyler karalayan, içinden neler geçtiğini tahmin edebilen, hareketlerini hissedebilen bir adam bir anda karşına çıkıyor. Aslında korkman için pek fazla bir neden yok Kenan Bey. Sadece gözlersiz yaşamasını öğrendim o kadar, genelde hepimiz böyleyizdir. Eksikliklerimizle,

fazlalıklarımızla yaşamasını öğreniriz o kadar, sonra ne öğrendiğimizi, neyi öğrendiğimizi unutturuz. Bu sırada Kenan sadece başını sallayarak dinliyordu O'nu.

Sinan konuşurken başını kaldırıp yukarı çeviriyor, ardından tekrar deftere dönüp bir şeyler karalıyordu hızla. Bazen kulaklarını öne uzatıp bir şeyleri dinlermiş gibi yapıyordu. Ardından gülümseyerek başını sağa sola çeviriyordu.

__ Kuşları dinliyorum.

__ Kuşları mı? diyebildi Kenan sadece.

__ Evet kuşları, gözlerim belki iyi değil ama diğer duyularım daha iyi çalışır. Bak şimdi şu tepemizde uçan bir kuş var o kendisine bir eş arıyor ama yarım saattir hiç cevap veren çıkmadı. Sanırım böyle giderse eş konusunda başarısızlığa uğrayacak gibi gözüküyor.

Başını yukarı kaldıran Kenan tepesinde sürekli gezinen kuşun arada bir tele yada dala konup acı acı bağırdığını duyunca dikkatlice izlemeye başladı onu.

__ Kaç defa yolda yürürken bir kuşa, ağaca, kediye, böceğe bakıp seyrettin onu ben söyleyeyim hiç. Gözlerimiz onları görmeye değer bulmaz herhalde ne dersin?

__ Hayır ama ne bileyim dedi Kenan ne diyeceğini tam olarak bilemeden.

__ Biz insanlar ne garip yaratmışız öyle değil mi, sahip olduğumuz şeylerin değerini ancak onu yitirdiğimiz de anlayabiliyoruz. Mutlu olabilmek için sadece yanımızdaki çiçeği koklamak yeterliyken onu kopararak bir daha koklamayı isteyip istemeyeceğimizi unutuyoruz. İlk başlarda yada bazen çok zor geliyor, ama şimdi daha kolay her şey, ben dünyayı benim gibi olmayan insanlardan daha iyi görüyor ve sezinliyorum. Bir insan yanımdan geçerken onun mutsuzluğunu gözlerine bakıp da göremeyen insanlardan daha iyi görüyorum. Gözyaşları daha yere düşmeden ben onu hissedebiliyorum. Çünkü ben bedenimi görünen kurmaca dünyanın debdebesine göre değil yaşam denen o büyüye göre ayarlıyorum. Hem inan insanlar sadece bakıyorlar, görmüyor yada görmek istemiyorlar. Görmek ise sadece gözlerle olmaz o tüm bedeni içine alan bir olgu belki de sadece senin başını ağrıtıyorum ha ne dersin?

__ Yo yo dinlemek hep hoşuma gider. Aslında sanırım haklısın şimdi düşünüyorum da en son ne zaman güzel bir şeye bakıp keyif aldığımı veya bir çiçeği ne zaman kokladığımı hatırlayamıyorum. Gerçekten de bizler yaşamın bir parçası olmalıyken, yaşam bizlerin bir parçası olmuşuz ve bu da gereksiz bir parça halini almış bile dedikten sonra etrafında gezinen insanlara baktı Kenan sessizce, sağa sola koşturan, bir şeyler anlatan, gülen, somurtan, bir şeyler satan insanlar kendilerinin dışında hiç bir şey yokmuşçasına ilerliyorlardı. Ne üzerlerindeki gökyüzü, kuşlar ne de yanlarındaki ağaçlar, köpekler ve de insanlar umurlarındaydı. Sanki sadece oradalardı. Kenan saatine baktı;

__ İşe geç kaldım. Yaşamak dedi ve devamını getirmeden kalktı ayağa.

__ Sanırım gideceksin hayat mı seni çağırın, peki sen ne zaman hayatı çağıracaksın ya da ne zaman hissedeceksin onu? Dedi elini defteri üzerinde gezdiren adam ona doğru başını çevirip gülümseyerek.

__ Bilmiyorum dedi Kenan boş boş etrafını izleyerek.

Sinan ayağa kalkarak ben de gitsem iyi olur dedi. Defterini yanındakine uzatarak;

__ Bakmak ister misin?

Kenan gülümseyerek defteri eline aldı;

__ Bunlar harika, bizim yalnız kumru bir eş bulabilmiş kendine, ama nasıl yapabiliyorsun hem de aynı gören ben bile... dedi ama utanarak devamını getirmedi.

__ Çok kolay sadece görmeyi bilerek. Hem ayrıca tıpatıp aynı değil diyerek defterini geri aldı ve yürümeye başladı. Gözden kaybolana kadar arkasından baktı Kenan Sinan'ın. Gözden yitirince başını gülümseyerek salladı ve yukarı kaldırdı. Az önceki kumru yine yalnızdı ve hala bir eş arıyordu kendisine.

KENAN ÇETİNKAYA

01.09.1981 Ankara Altındağ doğumluyum. İlk ve ortaokulun bir kısmını Çankaya Halide Edip Adıvar ve Çankaya Lisesinde okudum. Çeşitli işlerde çalıştım. Şu an Açıköğretim üniversitesi sosyal hizmetler bölümünde okumaktayım. Daha önce 2008 Altkitap sitesininin açtığı bir yarışma da bir öyküm ve 2011 tarihli Sayın Yılmaz Sunucu'nun düzenlediği "Savaş" konulu yarışma da kitap seçkisine bir öyküm dahil edildi. Yazmanın dışında herhangi bir meşguliyetim olmadığı gibi şu an Almanca dil kursuna gidiyor ve üniversite sınavına hazırlanıyorum. Yazmak mı? Sadece kendimi ifade etmeye çalışıyorum. Yarışma da görüşmek dileğiyle.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.